

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. października 1915.

Treść: (№ 312.—316.) 312. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, zawiązanych na podstawie ustawy z dnia 14. sierpnia 1896. — 313. Rozporządzenie, dotyczące zarekwirowania zapasów wełny owczej. — 314. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. czerwca 1915 o ograniczeniu używania zapasów wełny owczej i obrotu nią. — 315. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. maja 1915 o ustanowieniu najwyższych cen dla wełny. — 316. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915 o obowiązku zgłaszania zapasów wełny owczej.

312.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 3. października 1915,

dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, zawiązanych na podstawie ustawy z dnia 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Okres urzędowania wybranych według przepisów ustawy z dnia 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156, przewodniczących i członków wydziałów grup, członków zarządów i lokalnych wydziałów robotników oraz prezesów stowarzyszeń górniczych przedłuża się, jeśli uprawnienia wybranych kończą się z powodu ukończenia się funkcji podczas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych przez stan wojenny, aż do chwili, którą stosownie do § 3. tego rozporządzenia ustanowi Minister robót publicznych.

§ 2.

Podczas trwania ważności tego rozporządzenia są wydziały obydwu grup stowarzyszeń górniczych upoważnione:

1. do ustanowienia przez kooptację dla członków zarządu, którzy doznali przeszkody w wykonywaniu swych funkcji urzędowych, dalszych zastępców na czas trwania tej przeszkody z pomiędzy wybieralnych według ustawy członków grupy, o ile niema żadnych zastępców;

2. do powzięcia prawomocnych uchwał w sprawach, zastrzeżonych stosownie do ustawy lub statutów zgromadzeniu grup, o ile jest to potrzebne do utrzymania należytego prowadzenia spraw grupy.

Do ważności tych uchwał potrzebna jest prócz odpowiadającego statutowi zwołania i zdolności do powzięcia uchwał wydziału zgoda co najmniej dwóch trzecich obecnych członków wydziału oraz zatwierdzenie starostwa górniczego.

§ 3.

Chwilę, w której kończy się przedłużony według § 1. okres urzędowania, oznaczy Minister robót publicznych w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Upoważnia się rząd do zmiany, uzupełnienia lub uchylecia w drodze rozporządzenia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 5.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 3. października 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinoß wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

313.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami obrony krajowej i rolnictwa i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 20. paź- dziernika 1915,

dotyczące zarekwirowania zapasów wełny
owczej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Istniejące w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia oraz przybyłe później zapasy wełny owczej, w szczególności wełny nieczyszczonej, pranej skórnice, ręcznie lub fabrycznie, wełny z zabitych zwierząt, garbarskiej, martwej i kuśnierskiej, w stanie surowym lub tylko prany, rekwiruje się na cele wojenne.

§ 2.

Rekwizycya nie obejmuje:

- a) zapasów, znajdujących się w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia w fabrykach, przerabiających wełnę, o ile te zapasy są przeznaczone dowodnie do wykonania zamówień wojskowych;
- b) bez względu na miejsce składu wełny, tych wszystkich zasobów, które zostały zakupione przez fabryki, przerabiające wełnę przed wejściem w życie tego rozporządzenia i są dowodnie potrzebne do wykonania udzielonego przed wejściem w życie tego rozporządzenia zamówienia c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewskiego węgierskiego Ministerstwa obrony krajowej;
- c) tych zapasów wełny owczej, których potrzeba do celów przemysłu domowego, jeśli zapas pranej wełny nie przenosi 30 kg;
- d) tych zapasów, które zostały oddane przez Ministerstwo handlu do wolnego rozporządzenia na prośbę, wniesioną w każdym poszczególnym wypadku;
- e) na sztuczną wełnę i odpadki wełny owczej.

Dowód do a i b należy przedłożyć w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie tego rozporządzenia Ministerstwu handlu, któremu przysługuje wydanie ostatecznej decyzji.

§ 3.

Temu, kto sprowadza wymienioną w § 1. wełnę z zagranicy, pozostawia się w zasadzie wolność dowolnego rozporządzania sprowadzonymi materiałami. W tym celu należy zaraz po nadejściu przesyłki donieść o skutecznym sprowadzeniu z dołączeniem dotyczących sprowadzenia dokumentów Ministerstwu handlu, które po zbadaniu dokumentów orzeknie, czy wspomniane warunki zachodzą.

Gdy orzeczenie to ma się odnosić także do tego, komu się ten materiał w tutejszych krajach sprzedaje, winien sprzedający donieść Ministerstwu handlu o sprzedaży, wymieniając kupującego.

§ 4.

Zakazuje się jakiegokolwiek rozporządzania zarekwirowanymi zapasami owczej wełny. Dozwala się jednakowoż sprzedawania wełny aż do dnia 15. listopada 1915 tym handlarzom, którzy są legitymowani przez władzę przemysłową I. instancyi do zakupywania owczej wełny. Takie legitymacyo można wydawać tylko tym handlarzom, którzy

trudnili się handlem wełny w sposób przemysłowy już przed dniem 1. sierpnia 1914.

Także nabyte przez tych ostatnich handlarzy zapasy podlegają postępowaniu w myśl § 5. tego rozporządzenia.

§ 5.

Zarekwirowane w myśl poprzednich postanowień zapasy owczej wełny winni właściciele lub przechowujący zgłosić celem odebrania komisji odbiorczej dla wełny owczej w Ministerstwie handlu w Wiedniu, a to poraz pierwszy dnia 15. listopada 1915, zaś przybywające później zapasy dnia 15. każdego miesiąca.

Wełnę, która znajduje się w dniu 15. listopada 1915 lub później w dniu 15. każdego miesiąca w transporcie, winien zgłosić odbiorca natychmiast po nadejściu przesyłki. Wełnę, zamagazynowaną u spedytorów, zgłaszać winni nie ci ostatni, lecz ci, którzy mają prawo nią rozporządzać.

W zgłoszeniach należy podać imię i nazwisko właściciela lub przechowującego owczą wełnę, powiat i gminę, w której się wełna znajduje, nadto gatunek wełny w myśl podanych w § 1. oznaczeń, osobno wagę runa i części dodatkowych (wełny brzusznej, nożnej i odpadkowej) i ewentualnie gatunek owcy, od której wełna pochodzi.

Komisja odbiorcza ustanawia chwilę dostarczenia wełny i miejsce, dokąd ją należy nadać, oraz oddaje do rozporządzenia wygotowane przez Ministerstwo handlu poświadczenie przewozowe.

Ci, którzy mają dostarczyć swych zapasów wełny na polecenie komisji odbiorczej, są obowiązani odesłać ją jako zwykłą przesyłkę towarową. Runo i części dodatkowe należy opakować bez odpadków osobno i należy postarać się o potwierdzenie ze strony urzędu kolejowego ilości pakunków i ich wagi. Na liście przewozowym należy podać gatunek wełny w myśl oznaczeń z § 1.

Równocześnie z nadaniem wełny należy przesłać komisji odbiorczej wykaz. W tym wykazie ma być wymienione: imię i nazwisko właściciela lub przechowującego, powiat i gmina, gdzie się wełna znajdowała, miejsce nadania, rodzaj opakowania, znak opakowania, stwierdzona przez urząd kolejowy waga brutto, ilość pakunków i waga netto wełny.

§ 6.

W celu obejmowania zapasów wełny owczej, które mają być przesyłane w myśl postanowień § 5., ustanawia się w Ministerstwie handlu

w Wiedniu komisję odbiorczą dla wełny owczej. Członkami komisji są: po jednym zastępcy Ministerstwa handlu, Ministerstwa rolnictwa i zarządu wojskowego, nadto po dwu rzeczoznawców, których ma zamianować Ministerstwo handlu i Ministerstwo rolnictwa.

§ 7.

Komisja odbiorcza bada nadchodzące przesyłki i odsyła nadawcy napowrót jako wolne od rekwizycji zapasy, które uznano za nieprzydatne dla celów wojskowych. Koszta opakowania, dostawy, zamagazynowania i przesyłki powrotnej ponosi zarząd wojskowy, z wyjątkiem wypadku, gdy nadano wełnę, nie należącą do wymienionych w § 1. gatunków i odsyłający niema prawa do żadnego innego wynagrodzenia.

§ 8.

Zapasy, uznane za nadające się dla celów wojskowych, obejmuje według wagi komisja odbiorcza, która ustanawia wynagrodzenie w granicach ustanowionych najwyższych cen. Koszta opakowania i dostawy ponosi zarząd wojskowy.

W razie potrzeby może komisja odbiorcza skorzystać przy tych badaniach z usług zakładu dla kondycjonowania wełny.

§ 9.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą władze polityczne I. instancyi karaly grzywnami do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

314.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. października 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 150,

o ograniczeniu używania zapasów wełny owczej i obrotu nią.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowienia § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 2. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 150, uzupełnia się w tym kierunku, że wydany w § 1. zakaz swobodnego przerabiania wełny rozciąga się także na wełnę martwą (z owiec padłych), garbarską i kuśnierską.

Przewidzianych w § 2. tego rozporządzenia poświadczeń transportowych udziela Ministerstwo handlu:

- a) we wszystkich wypadkach przesyłki wełny nieczyszczonej, pranej skórnie, ręcznie i fabrycznie, oraz wełny ze zwierząt zabitych, garbarskiej, martwej i kuśnierskiej, do publicznych domów składowych lub pralni wełny, leżących wewnątrz granic państwa oraz do tych, znajdujących się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i w krajach świętej korony węgierskiej fabryk, przerabiających wełnę, które wykażą się certyfikatem c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewskiego węgierskiego Ministerstwa handlowców, że otrzymały przed wejściem w życie tego rozporządzenia odpowiednie zamówienie na dostawę wojskową i że wełna owcza jest przeznaczona do wykonania tego zamówienia oraz, że jest zakupiona przed wejściem w życie tego rozporządzenia.
- b) w celu przesłania szłucznej wełny lub odpadków wełny, przyczem niepotrzeba dostarczenia certyfikatu wymienionych w punkcie a Ministerstw;
- c) dla przewiezienia wełny według wskazówek komisji odbiorczej dla wełny owczej w Ministerstwie handlu w Wiedniu, oraz do dnia 15. listopada 1915 dla przewiezienia do handlarzy, legitymowanych do zakupu wełny owczej w myśl § 4. rozporządzenia z dnia 20. października 1915, Dz. u. p. Nr. 313.
- d) stosownie do uznania Ministerstwa handlu w innych godnych uwzględnienia wypadkach

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wr.
Schuster wr.

Heinold wr.
Zenker wr.

315.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. października 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 109, o ustanowieniu najwyższych cen dla wełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Artykuł 1.

W miejsce §§ 1. i 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 109, wstępują następujące postanowienia:

§ 1.

Jako cenę najwyższą za 1 kg podanych poniżej gatunków wełny ustanawia się na podstawie pranej fabrycznie wełny, jak następuje:

I. Wełna strzyżona (także wełna z jagniąt):

- dla najlepszej wełny merynosowej 20 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej AAA/AA 17 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej A/B 15 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej C 11 koron,
- dla wełny cigajskiej (D-wełny) 9 koron 50 halerzy,
- dla wełny raczkowej (wełny węgierskiej) (E-wełny) 7 koron 50 halerzy;

II. Wełna z zabitych owiec, wełna garbarska, i martwa przy jakości AAA-B 13 koron,

- dla jakości C 10 koron,
- dla wełny cigajskiej (D-wełny) 8 koron 50 halerzy,
- dla wełny węgierskiej (E-wełny) 6 koron 60 halerzy;

III. Wełna kuśnierska jakości AAA-B 8 koron,

- dla jakości C 7 koron,

dla wełny cigajskiej (D) 6 koron,

dla wełny węgierskiej (E) 4 korony
50 halerzy.

Ta cena najwyższa, zawierająca także koszty przesyłki do stacji załadowania, obowiązuje wraz z opakowaniem (workiem), lecz bez wynagrodzenia za pranie, przy sprzedaży za gotówkę.

§ 2.

Zakazuje się w czasie obowiązywania tego rozporządzenia sprzedawania wełny po cenie wyższej, niż ustanowiona najwyższa cena.

Artykuł 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

316.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z interesowanymi
Ministrami z dnia 20. października
1915,**

dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 121, o obowiązku zgłaszania zapasów wełny owczej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 121, co do obowiązku zgłaszania, rozszerza się także na wełnę martwą, garbarską i kuśnierską.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

